

Anonimizált változat

Fordítás

C-554/19 – 1

C-554/19. sz. ügy

Előzetes döntéshozatal iránti kérelem

A benyújtás napja:

2019. július 18.

A kérdést előterjesztő bíróság:

Amtsgericht Kehl (Németország)

Az előzetes döntéshozatalra utaló határozat kelte:

2019. június 28.

Az indítvány előterjesztője:

Staatsanwaltschaft Offenburg (Németország)

Vádlott:

FU

[omissis]

Amtsgericht Kehl

Végzés

Az FU

[omissis]
ellen

szándékosan elkövetett engedély nélküli járművezetés miatt
folyamatban lévő büntetőeljárásban

az Amtsgericht Kehl (kehli helyi bíróság, Németország) [omissis] 2019. június 28-án a következőképpen határozott:

- I. Az EUMSZ 267. cikk első bekezdésének a) pontja és második bekezdése alapján előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjeszti az Európai Unió Bírósága elé:
1. Úgy kell-e értelmezni az EUMSZ 67. cikk (2) bekezdését, valamint a személyek határátlépésére irányadó szabályok uniós kódexéről (Schengeni határ-ellenőrzési kódex) szóló, 2016. március 9-i (EU) 2016/399 európai parlamenti és tanácsi rendelet 22. és 23. cikkét, hogy azokkal ellentétes az olyan nemzeti törvényi szabályozás, amely az érintett tagállam rendőrségét felruhazza azon hatáskörrel, hogy a Benelux Gazdasági Unió államai, a Németországi Szövetségi Köztársaság és a Francia Köztársaság kormányai között a közös határaikon történő ellenőrzések fokozatos megszüntetéséről szóló 1985. június 14-i Schengeni Megállapodás végrehajtásáról szóló, 1990. június 19-én Schengenben (Luxemburg) aláírt egyezményben részes államokkal közös szárazföldi határátlól húzódó, legfeljebb 30 kilométeres sávban valamennyi személynek a személyazonosságát ellenőrizhetik a személy magatartásától, valamint különös körülményektől függetlenül, annak érdekében, hogy megakadályozzák vagy megtiltsák az említett tagállam területére történő jogellenes beutazást [eredeti 2. o.] vagy az e tagállam területén történő jogellenes tartózkodást, illetve megelőzzenek bizonyos, a határ biztonsága ellen irányuló bűncselekményeket, amennyiben e törvényi szabályozást egy miniszteri rendelet a következőképpen egészíti ki:
- „a) A határokon átnyúló bűnözésre (időben, térben és különböző közlekedési eszközök felhasználásával) dinamikus módon kerül sor, ezért az ellene való küzdelemhez rugalmas rendőrségi hatáskörökre van szükség. Az előbbieken megjelölt hatáskör gyakorlásának célja a határokon átnyúló bűnözés megelőzése vagy megakadályozása;
- b) Az ellenőrzési intézkedéseket a Schengeni határellenőrzési kódex 21. cikke a) pontja fentiekben megjelölt kritériumainak szűken körülhatárolt keretei között kell lefolytatni. Ezen intézkedéseket úgy kell kialakítani, hogy azok egyértelműen különbözzenek a külső határokon történő rendszeres személyellenőrzésektől és ne legyenek a határellenőrzéssel azonos hatásúak. Ezen ellenőrzési intézkedések végrehajtásának olyan keret hatálya alá kell tartoznia, amely biztosítja, hogy ezen intézkedések intenzitásukat és gyakoriságukat illetően ne legyenek a határforgalom-ellenőrzéssel azonos jellegűek.
- c) E keret a következőképpen kerül kialakításra:

Az ellenőrzési intézkedések nem folytathatók tartós jelleggel, hanem azokra rendszertelenül, különböző időpontokban, különböző helyeken, szűrőpróbaszerűen kerül sor, az utasforgalom figyelembevételével.

Az ellenőrzési intézkedésekre nem pusztán a határátlépés alkalmával kerül sor. Az intézkedésekre a szövetségi rendőri szervek által a helyzetre vonatkozó saját vagy más hatóságoktól származó információk alapján szerzett és folyamatosan naprakésszé tett ismeret és/vagy rendőrségi (határrendészeti) tapasztalatok alapján kerül sor. Ezért a határokon átnyúló bűnözésre, például gyakran használt közlekedési eszközökre és útvonalakra, valamint bizonyos magatartásokra vonatkozó általános vagy konkrét rendőrségi információk és/vagy tapasztalatok, valamint a határokon átnyúló bűnözésről rendelkezésre álló, saját forrásokból vagy más hatóságoktól származó információk elemzése jelenti a rendészeti intézkedések foganatosításának, valamint intenzitásának és gyakoriságának kiindulópontját.

Az ellenőrzési intézkedések kialakítása a rendszeres szolgálati és szakmai felügyelet hatálya alá tartozik. Az alapvető szabályokat a Gemeinsame Geschäftsordnung der Bundesministerien (a szövetségi minisztériumok közös szervezeti szabályzata, GGO) 3. §-a (1) bekezdésének negyedik mondata, valamint a szövetségi minisztériumok adott terület feletti szakmai felügyeletének gyakorlására vonatkozó alapelvek tartalmazzák. Ezeket a szövetségi rendőrség tekintetében az »Ergänzende Bestimmungen zur Ausübung der Dienst- und Fachaufsicht des BMI über die Bundespolizei« (a szövetségi belügyminisztérium által a szövetségi rendőrség felett gyakorolt szolgálati és szakmai felügyelet gyakorlására vonatkozó kiegészítő rendelkezések) konkretizálják. A Bundespolizeipräsidium (szövetségi rendőr-főkapitányság) és az alá rendelt hatóságok és szervek **[eredeti 3. o.]** a szolgálati és szakmai felügyelet végrehajtását ügyelosztási terveikben szabályozzák és saját koncepció szerint valósítják meg.

d) A többszörös ellenőrzés elkerülése érdekében az ellenőrzési intézkedéseket lehetőség szerint egyeztetni kell más hatóságokkal vagy azokat közös műveleti/együttműködési formák keretében kell végrehajtani.”?

2. Úgy kell-e értelmezni az uniós jogot, különösen az [EUSZ] 4. cikk (3) bekezdésének második albekezdését, az EUMSZ 197. cikk (1) bekezdését és az EUMSZ 291. cikk (1) bekezdését, hogy azokkal – *ipso iure*, vagy a büntetőeljáráshoz fűződő érdeknek és a vádlott érdekének mérlegelését követően – ellentétes az információk vagy bizonyítékok büntetőeljárásban történő felhasználása, ha azokat a vádlottra vonatkozó, az EUMSZ 67. cikk (2) bekezdésébe vagy a személyek határátlépésére irányadó szabályok uniós kódexéről (Schengeni határ-ellenőrzési kódex) szóló, 2016. március 9-i (EU) 2016/399 európai parlamenti és tanácsi rendelet 22. és 23. cikkébe ütköző rendőrségi ellenőrzés alapján szerezték?

- II. Az eljárást az Európai Unió Bíróságának az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések tárgyában hozott döntéséig felfüggeszti.

Indokolás:

I.

A büntetőbíróságként eljáró Amtsgericht Kehlnek (kehli helyi bíróság; a továbbiakban: eljáró bíróság) a Staatsanwaltschaft Offenburg (offenburgi ügyészség, Németország) arra vonatkozó indítványáról kell határoznia, hogy szándékosan elkövetett engedély nélküli járművezetés vétsége miatt büntetővégzés útján pénzbüntetést szabjon ki a vádlottal szemben.

1. Az eddig lefolytatott vizsgálat alapján az előzetes döntéshozatali eljárásban az alábbi tényállást kell alapul venni:

A vádlott, aki Franciaországban lakóhellyel rendelkező francia állampolgár, 2018. július 20-án 3 óra 20 perc körül személygépkocsit vezetett a Straßburger Straßen, 77694 Kehlben (Németország) annak ellenére, hogy nem rendelkezett a szükséges vezetői engedéllyel, aminek tudatában is volt. **[eredeti 4. o.]**

A szövetségi rendőrség által folytatott ellenőrzés során a Németország területére Franciaországból, a Kehl és Strasbourg közötti Európa-hídon keresztül történő belépést követően megállapították, hogy a vádlott volt a jármű vezetője. Az ellenőrzés során kiderült, hogy nem rendelkezik a szükséges vezetői engedéllyel.

Az ellenőrzésre a rendőrség feljegyzése szerint a Bundespolizeigesetz (a szövetségi rendőrségről szóló törvény; a továbbiakban: BPolG) 23. §-a (1) bekezdésének 3. pontja alapján, az illegális migráció megakadályozása és visszaszorítása érdekében, valamint a BPolG 12. §-a (1) bekezdésének 1–4. pontja szerint a határokon átnyúló bűnözés [elleni küzdelem] érdekében került sor. A rendőrség továbbá csupán annyit jegyzett fel, hogy a lefolytatott ellenőrzés esetében „szűrőpróbaszerű, nem rendszeres és nem tartósan alkalmazott intézkedésről” volt szó. Az ellenőrzés időpontjában a Schengeni határellenőrzési kódex [III. címe] szerinti ideiglenes határellenőrzésekre e határszakaszon nem került sor.

2. A cselekmény a Straßenverkehrsgesetz (a közúti közlekedésről szóló törvény) 21. §-a (1) bekezdésének 1. pontja szerinti, szándékosan elkövetett engedély nélküli járművezetés vétségeként lenne [büntetendő], amely egy évig terjedő szabadságvesztés-büntetés vagy 5-től 360 napi tételig terjedő pénzbüntetés formájában büntetőjogi szankcióval [büntetendő].
3. Az ügyészség a vádlottal szemben napi 30 euró összegű, 30 napi tétel pénzbüntetés kiszabását kéri.

II.

Az eljáró bíróság a büntetővégzés elfogadására irányuló indítvány tárgyában történő döntéshozatalhoz szükségesnek tartja az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések megválaszolását. Ezért az EUMSZ 267. cikk első bekezdésének a) pontja és második bekezdése alapján előzetes döntéshozatal céljából az Európai Unió Bírósága (a továbbiakban: Bíróság) elé terjeszti e kérdéseket.

Az indítványozott büntetővégzés elfogadása tárgyában történő döntéshozatal során az eljáró bíróságnak meg kell vizsgálnia, hogy megalapozott-e a gyanú a vádlottal szemben. Ennek az a feltétele, hogy a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján valószínűsíthető legyen bűnösségének megállapítása. Ennek során figyelembe kell venni, hogy tilos lehet a jogellenesen szerzett bizonyítékok felhasználása. A jelen ügyben az a megállapítás, hogy a vádlott személygépkocsit vezetett, a szövetségi rendőrség általi ellenőrzésen alapul. A vádlottal szemben nem állna fenn megalapozott gyanú, ha az ellenőrzés jogellenes lett volna, és ebből az ellenőrzéssel szerzett információk és bizonyítékok büntetőeljárásban történő felhasználásának tilalma következne. **[eredeti 5. o.]**

1. Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett első kérdésről:
 - a) A Bíróság a BPolG 23. §-a (1) bekezdésének 3. pontja tekintetében a 2017. június 21-i A ítéletében ([omissis] C-9/16, ECLI:EU:C:2017:483) megállapította, hogy az EUMSZ 67. cikk (2) bekezdését, valamint a 2013. június 26-i 610/2013/EU európai parlamenti és tanácsi rendelettel módosított, a személyek határátlépésére irányadó szabályok közösségi kódexének (2006. évi Schengeni határ-ellenőrzési kódex) létrehozásáról szóló, 2006. március 15-i 562/2006/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet 20. és 21. cikkét (amelyek helyébe azóta a személyek határátlépésére irányadó szabályok uniós kódexéről szóló, 2016. március 9-i (EU) 2016/399 európai parlamenti és tanácsi rendelet 22. és 23. cikke lépett) úgy kell értelmezni, hogy azokkal ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, amely az érintett tagállam rendőrségét felruházza azon hatáskörrel, hogy a Benelux Gazdasági Unió államai, a Németországi Szövetségi Köztársaság és a Francia Köztársaság kormányai között a közös határaikon történő ellenőrzések fokozatos megszüntetéséről szóló, 1985. június 14-i Schengeni Megállapodás végrehajtásáról szóló, 1990. június 19-én, Schengenen (Luxemburg) aláírt egyezményben részes államokkal közös szárazföldi határátlól húzódó, legfeljebb 30 kilométeres sávban valamennyi személynek a személyazonosságát ellenőrizhetik a személy magatartásától, valamint különös körülményektől függetlenül, annak érdekében, hogy megakadályozzák vagy megtiltsák az említett tagállam területére történő jogellenes beutazást, vagy az e tagállam területén történő jogellenes tartózkodást, illetve megelőzzenek bizonyos, a határ biztonsága ellen irányuló bűncselekményeket, kivéve ha e szabályozás előírja az e hatáskör gyakorlásához szükséges keretet, amely biztosítja, hogy az említett hatáskör

gyakorlati alkalmazása ne lehessen a határforgalom-ellenőrzéssel azonos hatású.

- b) A Bundesministerium des Inneren (szövetségi belügyminisztérium) 2016. március 7-én rendeletet hozott a szövetségi rendőrség személyazonosság-ellenőrzésre vonatkozó hatáskörének a BPolG 23. §-a (1) bekezdésének 3. pontja alapján a határ menti területeken történő gyakorlásának pontosítása céljából (*Gemeinsames Ministerialblatt*, GMBI, 2016., 10. szám, 203. o.; a továbbiakban: miniszteri rendelet). E rendelet a következőket rögzíti:

„a) A határokon átnyúló bűnözésre (időben, térben és különböző közlekedési eszközök felhasználásával) dinamikus módon kerül sor, ezért az ellene való küzdelemhez rugalmas rendőrségi hatáskörökre van szükség. Az előbbieken megjelölt hatáskör gyakorlásának célja végeredményben a határokon átnyúló bűnözés megelőzése vagy megakadályozása;

b) Az ellenőrzési intézkedéseket a Schengeni határellenőrzési kódex 21. cikke a) pontja fentiekben megjelölt kritériumainak szűken körülhatárolt keretei között kell lefolytatni. Ezen intézkedéseket **[eredeti 6. o.]** úgy kell kialakítani, hogy azok egyértelműen különbözzenek a külső határokon történő rendszeres személyellenőrzésektől és ne legyenek a határellenőrzéssel azonos hatásúak. Ezen ellenőrzési intézkedések végrehajtásának olyan keret hatálya alá kell tartoznia, amely biztosítja, hogy ezen intézkedések intenzitásukat és gyakoriságukat illetően ne legyenek a határforgalom-ellenőrzéssel azonos jellegűek.

- c) E keret a következőképpen kerül kialakításra:

Az ellenőrzési intézkedések nem folytathatók tartós jelleggel, hanem azokra rendszertelenül, különböző időpontokban, különböző helyeken, szűrőpróbaszerűen kerül sor, az utasforgalom figyelembevételével.

Az ellenőrzési intézkedésekre nem pusztán a határátlépés alkalmával kerül sor. Az intézkedésekre a szövetségi rendőri szervek által a helyzetre vonatkozó saját vagy más hatóságoktól származó információk alapján szerzett és folyamatosan naprakésszé tett ismeret és/vagy rendőrségi (határrendészeti) tapasztalatok alapján kerül sor. Ezért a határokon átnyúló bűnözésre, például gyakran használt közlekedési eszközökre és útvonalakra, valamint bizonyos magatartásokra vonatkozó általános vagy konkrét rendőrségi információk és/vagy tapasztalatok, valamint a határokon átnyúló bűnözésről rendelkezésre álló, saját forrásokból vagy más hatóságoktól származó információk elemzése jelenti a rendészeti intézkedések foganatosításának, valamint intenzitásának és gyakoriságának kiindulópontját.

Az ellenőrzési intézkedések kialakítása a rendszeres szolgálati és szakmai felügyelet hatálya alá tartozik. Az alapvető szabályokat a Gemeinsame

Geschäftsordnung der Bundesministerien (a szövetségi minisztériumok közös szervezeti szabályzata, a továbbiakban: GGO) 3. §-a (1) bekezdésének negyedik mondata, valamint a szövetségi minisztériumok adott terület feletti szakmai felügyeletének gyakorlására vonatkozó alapelvek tartalmazzák. Ezeket a szövetségi rendőrség tekintetében az »Ergänzende Bestimmungen zur Ausübung der Dienst- und Fachaufsicht des BMI über die Bundespolizei« (a szövetségi belügyminisztérium által a szövetségi rendőrség felett gyakorolt szolgálati és szakmai felügyelet gyakorlására vonatkozó kiegészítő rendelkezések) konkretizálják. A Bundespolizeipräsidium (szövetségi rendőr-főkapitányság) és az alá rendelt hatóságok és szervek a szolgálati és szakmai felügyelet végrehajtását ügyelosztási terveikben szabályozzák és saját koncepció szerint valósítják meg.

- d) A többszörös ellenőrzés elkerülése érdekében az ellenőrzési intézkedéseket lehetőség szerint egyeztetni kell más hatóságokkal vagy azokat közös műveleti/együttműködési formák keretében kell végrehajtani.”
- c) A német ítélkezési gyakorlatban vitatott, hogy a miniszteri rendelet eleget tesz-e a Bíróság által a szükséges szabályozási kerettel szemben támasztott követelményeknek [omissis].

Az eljáró bíróságnak szintén kétségei vannak a tekintetben, hogy e rendelet a szükséges módon konkretizálja-e a BPolG 23. §-a (1) bekezdésének 3. pontjában szereplő felhatalmazó rendelkezést [omissis]. Alapvetően elismerhető ugyan, hogy a miniszteri rendelet az ellenőrzési gyakorlatra vonatkozó, bíróságok általi felülvizsgálható megkötést jelent, és így nyilvánvalóan rendelkezik a Bíróság által elvárt normajellel. A rendelet azonban nem tartalmaz a mérlegelés számára irányt mutató előírásokat a tekintetben, hogy az ellenőrzések összessége tekintetében hogyan – például számszerű korlátozás révén – kellene biztosítani a szűrőpróbaszerű jelleget [omissis].

- d) Az eljáró bíróság kérdésére a szövetségi rendőrség közölte, hogy a rendőrség eljárását a miniszteri rendelet mellett a „BRAS 120” belső szolgálati utasítás 2016. augusztusi változata szabályozza. E szolgálati utasítás ugyanakkor lényegében a miniszteri rendelet rendelkezéseinek szó szerinti megismétlésében merül ki, és azon túlmenően szintén nem tartalmaz az ellenőrzések lefolytatására vonatkozó konkrét szabályozást. E szolgálati utasítás ezenkívül nyilvánosan nem hozzáférhető, így nem tesz eleget az olyan szabályozással szemben támasztott minimumkövetelményeknek, amely a Bíróság által megkövetelt szabályozási keretet alkothatja [omissis].
- e) Ugyanez vonatkozik a műveleti tervezéshez felhasznált, az illegális migrációra és az embercsempészetre vonatkozó, rendszeresen készített helyzetképekre is. Az eljáró bíróság csak feltételezni tudja, hogy ezek esetében a miniszteri rendeletben megjelölt „folyamatosan naprakésszé tett

helyzetismeretről” van szó. Megjegyzendő továbbá, hogy e helyzetképek, amelyek az ellenőrzések kivételes jellegét kívánják megalapozni, lényegében nyilvánvalóan olyan ismereteken alapulnak, amelyeket maguk a BPolG 23. §-a (1) bekezdésének 3. pontja szerinti ellenőrzések révén szereztek.

- f) Amennyiben már a Bíróság ítéletében szó van a BPolG 15. §-áról, amely szerint több lehetséges és alkalmas intézkedés közül azt kell választani, amely az egyén és a közösség számára előreláthatólag a legkisebb hátrányt okozza (az (1) bekezdés), egy intézkedés **[eredeti 8. o.]** nem vezethet olyan hátrányhoz, amely az elérni kívánt céllal felismerhetően nem arányos (a (2) bekezdés), és egy intézkedés csak addig megengedett, ameddig a célját el nem éri, vagy ki nem derül, hogy a cél nem érhető el (a (3) bekezdés), e rendelkezés nem alkalmas arra, hogy a megkövetelt szabályozási keretet alkossa, mégpedig a 2016. március 7-i miniszteri rendelettel összefüggésben sem. A BPolG 15. §-a ugyanis csupán a minden állami cselekvés arányossága alapelveinek egyedi esetben történő törvényi rögzítése. Nem tudja megakadályozni, hogy a BPolG 23. §-a (1) bekezdése 3. pontjának alkalmazása során követett rendőrségi gyakorlat, különösen „összeadóó hatások” révén, az egyedi eseten túlmenően a határforgalom-ellenőrzés hatásával járjon [omissis].

2. Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett második kérdésről:

- a) A német büntetőeljárás jog nem ismer a bizonyíték megszerzésének jogellenességéből eredő, a bizonyíték felhasználására vonatkozó általános tilalmat. Néhány különös törvényi szabálytól eltekintve, amelyek kifejezetten előírják a felhasználási tilalmat [omissis], nem mindig következik felhasználási tilalom a hibás bizonyítékszerzésből [omissis]. A Bundesverfassungsgericht (szövetségi alkotmánybíróság, Németország) és a Bundesgerichtshof (szövetségi legfelsőbb bíróság, Németország) állandó ítélkezési gyakorlata szerint inkább az egyedi ügy valamennyi vonatkozó szempontját és az egymással ellentétes érdekeket kell mérlegelni, azaz a német büntetőeljárás jog azon alapelvét, hogy a bíróságnak az igazat kell kiderítenie, és ehhez hivatalból valamennyi tényre és bizonyítékra ki kell terjesztenie a bizonyításvételt, valamint mérlegelnie kell a jogellenes intézkedéssel érintett személy egyéni érdekeit is [omissis]. A bizonyítékok felhasználásának tilalma indokolási kötelezettség tárgyát képező kivétel, amely azonban legalább az eljárási szabályok olyan súlyos, szándékos vagy önkényes megsértése esetén alkalmazandó, amely esetében terv- vagy rendszerszerűen figyelmen kívül hagyják az alapjogi biztosítékokat [omissis]. Ez az ítélkezési gyakorlat alapvetően összeegyeztethető az emberi jogok európai egyezményével, különösen a 6. cikkel [omissis]. A szakirodalom egy része kritizálja az ítélkezési gyakorlatból eredő szabály-kivétel viszonyt, fordított módon a bizonyítékok felhasználásának tilalmát javasolja főszabálynak, és a jogellenesen szerzett bizonyíték felhasználásához követel különleges **[eredeti 9. o.]** legitimációt [omissis].

Ezen felsőbbíróági ítélkezési gyakorlat szerint az eljáró bíróság által elbírálandó ügyben az európai uniós jog bizonyítékszerzés során elkövetett megsértése miatt nem állna fenn a vádlott ellenőrzése alapján szerzett információk bizonyítékként történő felhasználásának tilalma, még akkor sem, ha – mint a jelen esetben – csak enyhe bűncselekményről van szó. Az érintett jogaiba való beavatkozás ugyanis, például a házkutatás esetétől eltérően, csak kis intenzitású.

- b) Amennyiben azonban a vádlott ellenőrzése sérti az európai uniós jog követelményeit és így jogellenes volt, az európai uniós jog tényleges érvényesítése és uniószerre egységes alkalmazása szempontjából, tekintettel különösen a jogellenesen szerzett bizonyítékok felhasználására vonatkozóan más tagállamokban esetlegesen fennálló szigorúbb szabályokra, felmerül a kérdés, hogy az európai uniós jog megköveteli-e, hogy az e jog megsértésével szerzett információkra és bizonyítékokra büntetőeljárásban *ipso iure* felhasználási tilalom vonatkozzon, vagy legalábbis azt, hogy az Európai Unió érdekeit az elvégzendő mérlegelés során megfelelően figyelembe vegyék oly módon, hogy az állam büntetőeljáráshoz fűződő érdekének legalábbis enyhe bűncselekmények esetén háttérbe kell szorulnia.

Az eljáró bíróság megítélése szerint e kérdésre a Bíróság – általánosságban – még nem adott választ. Mindazonáltal például a [2003. április 10-i Steffensen ítélet (C-276/01, EU:C:2003:228)] [omissis] arra utal, hogy az európai uniós jog a tényleges érvényesülés elve alapján lehet ilyen hatással a bizonyítékszerzés és -felhasználás jogára és gyakorlatára a tagállamokban. Az eljáró bíróság értelmezése szerint a Bíróság a [Steffensen] ügyben [(C-276/01)] [omissis] ugyan elutasította a bizonyítékok felhasználásának közvetlenül az európai uniós jogból eredő tilalmát, azonban úgy határozott, hogy a nemzeti bíróság feladata, hogy a kontradiktórius és tisztességes eljárás alapelveinek tiszteletben tartásával a nemzeti jogszabályok alapján meghatározza, hogy mely tényeket tekint bizonyítottnak és melyekre alapítja határozatát.

Az eljáró bíróság által a jelen esetben elbírálandó ügytől eltérően a [Steffensen] ügyben [(C-276/01)] azonban nem az Európai Unió jogának általános tényleges érvényesítése volt kérdéses, ráadásul az Európai Unió egy központi politikája területén. A [eredeti 10. o.] szövetségi rendőrség általi ellenőrzésekre ugyanis, amelyről az eljáró bíróság által a jelen esetben eldöntendő ügyben is szó van, nem csupán szórványosan, hanem nagy számban kerül sor. A Bundesregierung (szövetségi kormány) által a Deutscher Bundestag (szövetségi parlament) egyik képviselőjének kérdésére adott válasz szerint a BPolG 23. §-a (1) bekezdésének 3. pontja alapján Németország teljes területén 2016-ban 1 475 499, 2017-ben 1 730 499, 2018-ban pedig 1 604 184 ellenőrzésre került sor [omissis].

E tekintetben megjegyzendő, hogy az ellenőrzéssel érintettek a jogszerűséget láthatóan csak egészen szórványosan kérdőjelezik meg a

rendőrséggel szemben vagy akár vizsgáltatják felül bírósággal. A szövetségi kormánynak a parlamenti kérdésekre adott ugyanazon válaszai szerint ugyanis a 2017. január 1. és 2018. április 30. közötti időszakban összesen 28, a 2018. január 1. és 2019. április 30. közötti időszakban pedig összesen 58 panaszra került sor; az adott válaszok időpontjában egész Németországban négy, illetve három bírósági eljárás volt folyamatban. Ezzel szemben az eljáró bíróság előtt, amelynek illetékességi területe a német határ körülbelül 50 kilométeres szakaszára terjed ki, 2018. szeptember óta már legalább 22 hasonló, enyhe bűncselekmény miatti büntetőeljárás indult, amelyben a BPolG 23. §-a (1) bekezdésének 3. pontja szerinti ellenőrzés révén szereztek információkat vagy bizonyítékokat, és csak ez az ellenőrzés vezetett a büntetőeljárás megindításához. E tekintetben abból kell kiindulni, hogy az illetékes ügyészség nem jelentéktelen számú ilyen jellegű eljárást szüntetett meg a nyomozás befejezése után célszerűségi megfontolásokból.

III.

Az eljáró bíróság az Európai Unió Bírósága eljárási szabályzata 95. cikkének (2) bekezdése alapján azt kéri a Bíróságtól, hogy biztosítson névtelenséget az alapeljárás vádlottjának.

[omissis]